

عنوان مقاله:

بررسی مضامین تغزلی در دیوان غزالی مشهدی

محل انتشار:

ششمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه زبان و ادبیات ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

زیبا اسماعیلی - استادیار دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

لیلا نقدی - دانش آموخته کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

غزالی مشهدی یکی از شاعران تاثیر گذار قرن دهم هجری است. دوران حیات او مقارن با رواج و گسترش سبک هندی است اما سبک شاعری او بیشتر تحت تاثیر سبک عراقی است. غزالی فصیح و توانمند در سرودن انواع شعر، قصیده، غزل، ترکیب بند، ترجیع بند، قطعه و... است. اگرچه غزالی مشهدی، شاعری عارف مسلک است و مضامین و اصطلاحات عرفانی در شعر او غلبه دارد اما مضامین تغزلی نیز از جمله مضامین پربسامد در شعر اوست. تفکیک مضامین عرفانی از مضامین تغزلی در شعر این شاعر، کار چندان آسانی نیست. در این پژوهش به روش کتابخانه ای با رویکرد توصیفی- تحلیلی، بر آن شدیم تا مضامین تغزلی دیوان غزالی مشهدی را بررسی و تحلیل کنیم. نتایج پژوهش نشان میدهد که مضامین مربوط به عشق، عاشق، معشوق، شاهدبازی، خمریه سرایی، اغتنام فرصت و توصیف طبیعت از مضامین پرتکرار دیوان غزالی مشهدی است.

کلمات کلیدی:

غزالی مشهدی، مضامین تغزلی، عشق، معشوق، شاهدبازی، اغتنام فرصت، خمریه سرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1041932>

